

BOLYAISOK FELFEDEZIK DÉL-ANGLIA MESÉS TÁJAIT

Kiss Ernőné

Az angol-magyar két tanítási nyelvű képzés részeként a képzésben résztvevő diákok tanulmányaik során kétszer utaznak Angliába. A tanulmányúton részt vehetnek a haladó angolos, illetve a hatosztályos képzésben tanuló diákok is.

Ebben az évben az uticélt az 55 diák és 8 kísérője számára nem a megszokott London jelentette, hanem egy varázslatos vidék Dél-

Angliában az Atlanti-óceán közvetlen közelségében.

A nagyszámú érdeklődő diák nem fért fel egy buszra, ezért emeletes busszal keltünk útra Ausztrián, Németországon és Franciaországon át a Calaisból induló komphoz.

Ragyogó időben a fedélzeten állva tettünk búcsút az öreg kontinensnek és közel két óra múlva pillantott meg Dover fehér szikláit. Kellemes meglepetés-

ként éltük át, hogy ezt a hosszú utat az EU polgárai-ként útlevél és vámvizsgálat nélkül tehetjük meg.

Úton Barnstaple felé megcsodáltuk Canterbury fenéges katedrálisát és Stonehenge titkokat rejtő kultikus köveit, majd 36 óra buszton töltött utazás után megérkeztünk az „Európa legvirágosabb városa” címet 1996-ban elnyert kisvárosba.

Az utcákon, házakon, kiskertekben pompázó virágok feledtették velünk a fáradtságot, és jó hangulatban értünk a találkozóhelyre.

Miután mindenki megtalálta a „családját”, a tanulók megismerkedtek vendéglátóikkal, berendezkedtek egy kicsit, és vacsora közben próbálták ki igazán először, hogy mennyit is értenek angolul.

Másnap kezdtük el egyhetes programunkat. Minden délelőtt szintekre bontott csoportokban barangóra jártak a gyerekek, délutánonként pedig ismerkedtünk a város és a környék nevezetességeivel.

Feledhetetlen napokat töltöttünk el ezen a vidéken, ámulatból ámulatba estünk a csodás tájakon barangolva, és élveztük azt, hogy nem a turisták által megszokott útvonalon fedezzük fel Anglia ezen szegletét.

BARANGOLÁS AGATHA CHRISTIE REGÉNYEINEK SZÍNHELYEIN (Bolyaisok Anglia mítikus és varázslatos tájain)

Angliai tartózkodásunk idején virágos kisvárosokban és festői tájakon jártunk.

Igazából a vidék jelenti az igazi Angliát. Angolok és nem bevándorlók élnek ezen a tájon. Kedvesek, figyelmesek és nem olyan távolságtartók, mint ahogyan a legtöbb ember gondolja, és az eredeti angol nyelvet beszélik.

Barnstaple felvirágzását a Taw folyónak köszönheti, hiszen korán kereskedelmi központ lett. Napjainkban is piacáról és kereskedelméről ismert. Ma a folyó inkább turista látványosságnak számít, mert minden nap az apály-dagály változása miatt a folyó vízszintje a 0 – 9 méterig változik, és fenséges látvánnyal ajándékozza meg a látogatót.

Városnéző körutunkon idegenvezetőnk, Tom korhű ruhában kalauzolta csoportunkat, és érdekességeket összegyűjtve mutatta be a várost és nevezetességeit.

Ilfracombe és Woolacombe kisvárosok nevét általában együtt emlegetik. Ilfracombe kikötőjéből lélegzetelállító kilátás nyílik a tájra, az óceánra, a sziklával szagatott partra, és jó időben Wales is látszik a távolban.

Woolacombe strandjairól híres, Észak-Devon aranypartjának nevezik. A homokos part kiváló alkalmat nyújt a strandolásra, a sekély víz pedig a fürdőzésre. Távolabb az óceán a szörfözni vágyókat hívja.

Lynton és Lynmouth kisvárosokat Anglia „kis Svájcának” hívják. A túrázás szerelmesei csodálatos útvo-

nalakat járhatnak be, a kevésbé edzettek pedig a hegyi kisvasúton juthatnak fel a magasabban fekvő Lyntonba.

Egész napos kirándulásunk során a szomszédos Cornwall megyébe, Tintagel városába utaztunk. Állítólag itt állt Arthur király vára, és a part kiváló lehetőséget nyújtott a kalózkodásra. A meredek lépcsőkön felkapaszkodva megpillanthatjuk a romokat. A homályos, páras levegőben a szírtén állva szinte megérintenek a „titkok”, és szinte látjuk a kalózkodókat, miközben a sirályok vijjogását hallgatjuk.

Az Arthur király múzeumban pedig megismerhetjük Arthur király legendáját. Ez a vidék misztikus, titkokat sejtető, és még az időjárás is azt erősítette, szemerkélt az eső egész nap.

Az utolsó napon, úton hazafelé megálltunk Windsorban, és rövid sétát tettünk a királyi várban, és újabb élményekkel gazdagodva indultunk hazafelé.

A kirándulásokat idegenvezetőnk, Tim közvetlen stílusa, összegyűjtött érdekes történetei tették még színesebbé. Rengeteg kép és videofelvétel is őrzi a látványokat, de a képek csak nehezen adják vissza azt a mesészerű hangulatot, amelyet ezeken a kirándulásokon éreztünk, a sok szépséget, amit láttunk.

Szerencsénk volt az időjárással is, hiszen végig ragyogó napsütés volt, ami még kellemesebbé tette az ott eltöltött időt.

Ezekre a kirándulásokra sokáig fogunk emlékezni.

NEM VETTÜK ÉSZRE, HOGY TANULUNK! (Bolyaisok Európa legvirágosabb városában)

Angliai tanulmányutunk során Barnstaple-ben tartózkodtunk olyan vendéglátó családnál, akik fontosnak tartották, hogy a náluk elhelyezett vendégek jó élményekkel és meglepéssel térjenek majd haza. Esténként a vacsora mellett beszélgettek tanítványainkkal, közös programokat szerveztek, segítettek a tanulókna a házi feladatok elkészítésében.

Napi háromszori étkezést kaptunk, reggelit, csomagolt hideg ebédet és meleg vacsorát. Vacsorára a vendéglátó családok tipikus angol ételeket (Fish and chips, Bangers and mash) vagy gyerekek által kedvelt ételeket (pizza, Milánói makaróni, Lasagne) készítettek.

A délelőtti órák a SOL nyelviskolában töltötték tanítványaink. 3 csoportban három tanár vezetésével zajlottak az órák. Mindhárom tanárnő rendkívül lelkes, fáradhatatlan és bátorító volt. A tanulókat a beszédre ösztönözték, aktiválva a már meglévő tudásukat.

Olyan új kifejezésekkel és szófordulatokkal ismertették meg tanítványainkat, amelyeket csak abban az országban lehet elsajátítani, ahol a nyelvet beszélik. Előkerültek szokások, a város történelme, és a „civilizáció” is szélesebb értelemben.

A tanulók önbizalma, beszélőkészsége, különböző szituációkban való megszólalás - képessége sokat fejlődött. Másrészt a „civilizáció” megismerése, annak elsajátítása, hogy adott helyzetekben mit mondjunk, hogyan viselkedjünk, nagyon fontos a mai világban. Más országok civilizációján keresztül a saját országunk civilizációját is jobban megértik a tanulók, hiszen óhatatlanul összehasonlítást is végeznek.

A tanulók is leírták véleményüket az úttal kapcsolatban. Ebből nézzünk néhányat befejezésül.

„Fantasztikus hetem volt és bármikor visszamennék és köszönöm mindenkinek ezt a felejthetetlen 7 napot.”
(Sóter Orsolya)

„Az út során megnőtt a beszéd iránti magabiztoságom és a hallásértésem.”
(Juhász Gábor)

„Örülök, hogy eljutottam erre a csodálatos helyre és ha lesz még lehetőség ilyen kirándulásra, akkor szívesen megyek.”
(Nagy Judit)

„Nagyon megtetszett Anglia, és szeretnék majd visszamenni a családommal vagy akár egyedül, ha nagyobb leszek.”
(Hajas Katalin)

„Maradandó élményeket nyújtott számomra az angliai út. Együtt voltunk osztálytársaimmal, barátaimmal. Nagyon jó programokon vettem részt.”
(Tóth Gábor)

„Egy jól megszervezett és kivitelezett út volt, és én jól éreztem magam.”
(Soós Ádám)

„Az angliai utazás mindannyiunkban egy örök élmény marad, s én úgy érzem, kár lett volna lemaradnom erről a csodálatos lehetőségről. Mindenképpen megérte!”
(Vincze Tamás)

Francia-magyar diákcseré pedagógiai program alapján, a fenntartható fejlődés jegyében

A szakmai programokról, tapasztalatokról diák és tanár szemével

Ujváry Flóra
11. d

A Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola diákjai immár hetedik alkalommal vehettek részt a salgótarjáni és a Franciaországban lévő, a svájci határ mellett fekvő gimnázium közötti cserekapcsolatban.

2005. október 14-én egy diákokkal teli busz indult el a Bolyai János Gimnázium elől, aminek úti célja a franciaországi Pontarlier volt. A fenntartható fejlődés gyakorlati alkalmazásának és a

francia kultúrának megismerését lehetővé tevő csereprogram egy 22 órás utazással kezdődött, amit rövid pihenők szakítottak meg, többek között Liechtenstein fővárosában, Vaduzban, illetve a csodálatos svájci Neuchâtelben.

Minden diák francia cserepartnerénél lakott, így betekintést nyerhettünk a francia családok mindennapi életébe is. Az egyhetes franciaországi tartózkodásunk alatt megnéztünk egy családi vállalkozásban vezetett biofarmot, a Remoray-tó tájvédelmi körzetét és élővilágát bemutató múzeumot, egy elektronikus hulladékokat megsemmisítő üzemet, amelyek az emberi szolidaritásnak és a méltányos kereskedelemnek éppúgy követendő példái mindannyiunk számára, mint a

környezetvédelem, a természetes energiák, a megújuló energiaforrások felhasználása. Ellátogattunk a Montbenoitban lévő bencés apátságba és egy Jura megyei borászathoz is. Svájci kirándulásaink során a Genfi-tó partján először Lausanne-ban az Olimpiai Múzeumot, majd Vevey-ben az Alimentarium nevű interaktív élelmiszeripari múzeumot tekintettük meg. A környék természeti szépségeit csodálva túrákat tettünk a Jura hegyei közt és egy varázslatos cseppkőbarlangban is. Megkóstolhattuk a jellegzetes francia ételeket, sajtokat, mint például a híres Comté és Mont d'Or sajtot.

Ezek mellett sok idő maradt még a város, Pontarlier megismerésére, s ízelítőt kaphattunk a francia oktatási rendszerből is néhány órát megnézve testvériskolánkban, a Lycée Xavier Marmier-ban.

Dr. Engelberth István

Mint földrajz-történelem szakos középiskolai tanár számos élménnyel, ismerettel, új információval gazdagodtam a 2005/2006-os tanévben gimnáziumunk és a pontarlier-i francia gimnázium közötti cserekapcsolat közös programjai során. Mint geográfus, különösen szem előtt tartom azt az elvet, amit egyik egyetemi professzorom említett: „Minden földrajz, amiben területiség van, illetve a területi különbségek megjelennek.” Így különösen megragadták figyelmemet azok az eltérések, amelyeket hazánk, illetve Franciaország között tapasztaltam.

A francia mentalitás jelentősen eltér a miénktől, és az összehasonlításban sajnos mi magyarok maradunk alul. A környezettudatosság fejlesztése kétségkívül jóval előrébb tart tőlünk nyugatra. A fenntartható fejlődés és az igazságos kereskedelem (társadalom) elve jelenik meg abban is, hogy a partneriskolánk által kidolgozott közös program során vizsgáltuk, milyen mértékben felel meg az előbbi elveknek a Bolyai mindennapi élete, és mit tehetünk azért, hogy ezen a téren előbbre lépjünk. Mindennapi tapasztalat volt a helyi gimnáziumi menzán, hogy az étkezés után visszavitt maradékot az előírásoknak megfelelően – a falra kifüggesztett utasításnak megfelelően – kellett elhelyezni a tálcán, hiszen amit lehet, újrahasznosítanak. Ez a „rendszer” meggyőződésem szerint nemcsak a konyhai hulladékhasznosítást segíti, hanem tudatosságra ösztönzi, neveli a diákokat!

Utazásunk során számos alkalommal jártunk Svájcban. Láthattuk, hogy az Alpok hegláncai között fekvő Genfi-tó partján, a déli lejtőkön hogyan igyekeznek minden szabad helyet kihasználni a mezőgazdasági termelésre. Szembeötlő volt a jelentős mértékű szőlőtermesztés, ami a tó fekvése és a közelsége adta kedvező (mediterrán jellegű) klímát igyekezett kihasználni. A kevés termőföld ugyanakkor a kisparcellák kialakulását „ösztönözte”.

Ellátogattunk egy üzembe, ahol a napjainkban gyorsan növekvő elektronikai hulladék feldolgozása folyik. Az így kitermelt nyersanyagokat újra hasznosítják. Ez igazságos (és jobb) társadalom megteremtésének szándékát abban is láthattuk, hogy az üzemben olyan egykori munkanélkülieket alkalmaztak, akik a munkaerőpiacról tartósan kiszorultak. Ez a lehetőség számukra azt jelenti, hogy van esélyük integrálódni újra a helyi társadalomba.

Nagy élmény volt a látogatás egy francia családi gazdaságban is. A francia tehennel készült közös fényképek, és az eredeti házi tejtermékek fogyasztása mellett tapasztalhattuk, eredeti forrásból hallhattuk azt is, hogy a francia parasztlak mennyire tartottak a 2004-es EU-bővítéstől, féltek, hogy a közép-európai – elsősorban a lengyelt említették – olcsóbb tej- és tejtermékek veszélyeztetik piaci pozícióikat, illetve megélhetésüket.

Számomra meglepő volt, hogy a francia oktatásban a földrajz és a történelem tanítása egy tárgy keretében folyik. A tankönyveket folyamatosan frissítik, szépek, modernek, használhatók. Érdekes, hogy a tankönyv Közép-Európa társadalomföldrajzát tárgyaló leckéje Szlovákia mint a „tátrai kistigris” gyors fejlődését hangsúlyozza. A francia középiskolát szemlélve a hazai oktatási rendszer ún. reformjait sem értem már annyira... A diákoknak bizony délután is, sőt szombat délelőtt is vannak órái, ráadásul egy hozzáám hasonló francia tanárnak háromszoros-négyszeres fizetésért kevesebb a heti kötelező óraszám. Mielőtt valaki azt gondolná, hogy a rengeteg tanórával terhelt szegény francia diákok a kipihent pedagógusok „nagy nyomása” miatt „begőzöltek” a liberalizmus szülőhazájában, hát megjegyzem, hogy az iskolai rend, a fegyelem, a tisztaság bizony előrébb tart náluk, mint „kis hazánkban”.

A Jura mészkőszirtjei, a francia szőlő- és borkultúra, az Alpok kövér rétjei, legelői, a francia történelem emlékei... sorolhatnám még az élményeket. Határozott véleményem, hogy ez egy igaz középiskolai cserekapcsolat, csereprogram volt! A francia kollégák mérhetetlen kedvessége, önzetlensége nélkülözhetetlen volt ehhez. A diákok nagyon jól érezték magukat. Nemcsak barátságok, szerelmek születtek kint tartózkodásunk során, hanem hasznos, valódi szakmai ismereteket, élményeket is szerezhetek tanulóink.

Bagyinszki Boglárka

Számomra nagyon érdekes és tanulságos volt az idei francia csereutazás, mert a fenntartható fejlődés, a környezettel összhangban álló biogazdálkodás és a méltányos kereskedelem (ezen témák köré csoportosultak a programjaink) nálunk még szinte csak a könyvekben léteznek, a mindennapokban nem gondolunk rá, nem is igen alkalmazzuk ezeket Magyarországon.

Franciaországban viszont több olyan helyen jártunk, ahol egyszerű és nagyon érdekes példákat láthattunk ezekre. Jártunk például egy üzemben, ahol leselejtezett számítógép- tartozékokat, dobozokat, fénycsöveket daraboltak fel, és a hulladékokat szelektíven szétválogatva bemutatták, melyik részéből mit is lehet készíteni. A természetben évszázadokig le nem bomló műanyag részekből például kerítésekhez használható cölöpöket, karókat préselnek, amelyek nagyon időállóak. Az ilyen cölöpökből készült autópálya-kerítés pedig nemcsak tartósabb lehet, hanem

még ráadásul fákat sem kell kivágni miatta. Vagy csodálatra méltónak találtuk azt a kis biogazdaságot, ahol a két tulajdonos minimális anyagi haszonnal biotjelet termelt, a szarvasmarhákát név szerint ismerték, és még télen is sétáltatták őket, hogy eleget mozogjanak. A legelőn közel is mentünk a tehénekhez, de csak óvatosan, mert a gazdák nem vágták le az állatok szarvait, kímélve őket egy ilyen beavatkozástól.

Az már csak a ráadás volt, hogy esténként a vacsora után olyan csokoládéval kínáltak minket francia kollégáink, amelynek a méltányos kereskedelem (fair trade) révén igazságosan megfizették az előállítását.

A nyelvtanulásról, barátságokról diák és tanár szemmel

Bakos Zsuzsanna, 12. d

A francia-magyar cserekapcsolat levélváltással kezdődött. Minden magyar diáknak, aki a cserében részt vett, írnia kellett egy bemutatkozó levelet, amelybe a rá jellemző tulajdonságokat, valamint érdeklődését, hobbjait foglalta bele, illetve, hogy milyen nyelveket beszél és azokat milyen szinten. Ennek alapján kapott egy hozzá illő cserepartnert. Engem egy kedves, mosolygós lánnyal, Céline-nel párosítottak.

A választólevél természetesen már névre szóló volt. Ebből kiderült, hogy mindketten szeretünk olvasni, ugyanolyan stílusú zenét hallgatunk, szeretjük a művészet kü-

lönöző ágait. Hozzá kell tenni, hogy a Céline-től kapott első levél nagyon egyszerű nyelven volt fogalmazva, később azonban a levelek egyre komolyabb témákat feszegettek, fokozatosan bővülő szókinccsel. A francia lánnyal való levelezésem nem új szavakra tanított meg, hanem elsősorban idiómákra, vagyis különböző kifejezésekre, amelyeket szótárban sokszor nem találunk meg. Levelei sokszor tartalmaztak a francia szlengben használt szavakat, amelyeket később tudtam hasznosítani.

Mint minden cserekapcsolatban, ebben az esetben is az anyanyelvi környezetben eltöltött egy hét bizonyult a leghasznosabbnak: mikor a magyar anyanyelvűnket át kell állnia egy olyan nyelvre, amelynek a hangzásvilága teljesen más, mint a sajátja – ez az igazi feladat. Az ott töltött egy hét nemcsak a nyelvi kifejezőképességemet fejlesztette, hanem a francia kultúráról is új dolgokat tudtam meg. A levelezés pedig még most is tart...

Miért volt más a 2005/2006-os francia-magyar diákcsere, mint az előzőek?

**Dembrowszky
Zsuzsanna**

Hosszas előkészítő munka, együttgondolkodás előzte meg, komoly pedagógiai programra épült, melynek témája a fenntartható fejlődés volt. Így a konkrét cserét egy éves előkészítő munka és hosszabb levelezés előzhette meg, melyben 31-31 francia és magyar diák, valamint 3-3 tanár vett részt, és két alkalommal, 2005. október 14-22. és 2006. március 31 – április 6. között személyesen is tapasztalatot cserélhetett.

Nyelvtanárként, szervezőként, a cseréért felelős tanárként elmondhatom, hogy a szakmai program a nyelvtanuláson túlmutató célt is szolgált: tanárt, diákot egyaránt gazdagított, szemléletet formált. A fenntartható fejlődés szép és követendő példáit láthattuk a Franciaországon belül is e témában élen járó Franche-Comté tartományában, valamint Svájcban. A fenntartható fejlődés mindhárom aspektusa: a környezetvédelem a megújuló energiaforrásokkal és biotermékekkel, a gazdasági oldal és az emberi szolidaritás a méltányos vagy igazságos kereskedelemmel ott már az emberek mindennapjaiba, mentalitásába beépült, a gyakorlatban megvalósult. Örülök, hogy diákjaink láthatnak ilyen példákat, s a programok során őszinte érdeklődéssel fedezték fel az egyes ember és a közösség felelősségét a környezetért, az egészséges táplálkozásért, egy igazságosabb társadalomért.

Nyelvtanulás szempontjából is hasznos e téma, hiszen helyet kap az érettségi vizsgákon, nyelvvizsgán és tanulmányi versenyeken. Az érettségien az íráskészséget mérő levél, e-mail írása gyakori feladat. A nyelvi, lexikai fordulatok elsajátításában, az íráskészség fejlesztésében sokat segít a cserepartnerrel való levelezés, a rendszeres e-mail, illetve msn- kapcsolat. A kitutazás és vendégfogadás során a beszédértés és beszéd-készség fejlődik.

A diákok és tanárok együttműködése az idei cserében kiváló volt. Emberi szinten az eddigi legjobb francia-magyar tanári és diákgárda vett részt. Ezt nyugodtan kijelenthetem öt diákcsere szervezése után. A levelezőtársak gondos kiválasztása a francia partnerek alapos munkáját dicséri.

Minden cserekapcsolat életető eleme a lelkes szaknői munka és vállalkozó kedv, a közös cél: a diákok motiválása, szellemi gazdagítása, a „játszva tanulás”, s nem utolsósorban barátságok létrejötte érdekében.

Igaz, őszinte és mély barátságok szövődtek tanári szinten is. Christiane Romand tanárnővel már négy cserét szerveztünk együtt, de Nicolas Esseiva és Michel Ferlat tanár urakkal is már kettőt-kettőt.

Köszönet illeti Bagyinszki Boglárka tanárnő hozzáértő szervező és szakmai munkáját, aki az utóbbi két csere egyik szervező tanára volt, s akinek a részvételéhez a francia fél is ragaszkodott; s dr. Engelberth István lelkes és szakszerű szakmai és pedagógiai munkáját. A francia fél is nagyra becsülte emberi kvalitásait, szakmai hozzáértésüket.

Más volt ez a 2005/2006-os diákcsere, mint az előzőek, de főként jó. Miért? Külföldi egyhetes utat szervezni, külföldi vendégeket fogadni nagy felelősség. Jó dolog ilyen nagyszerű kollégákkal és olyan remek, lelkes és kedves diákokkal együtt tenni és lenni, mint az idei cserében részt vevők.

Bulyovszky Veronika
11. a

Abban a szerencsében volt részem, hogy részt vehettem a francia-magyar diákcserében. Emlékszem, milyen nagy izgalommal vártuk a kiutazást, hogy milyen lesz a partnerünk, megértjük-e egymást, hogy fogad a család, ahová kerülünk, és elegendő lesz-e francia nyelvtudásunk. Tele voltunk kérdésekkel és izgalommal. Csupán egy hetet töltöttünk ott, de nagyon megszerettük a várost, Pontarlier-t, és az embereket is.

Vendéglátóink gazdag programot állítottak össze, nagyon jól éreztük magunkat. Meglepődöttünk, milyen gyorsan összebarátkoztunk, nemcsak a partnereinkkel, hanem a csoport többi tagjával is.

A nyelvtanulás szempontjából is nagyon hasznos volt ez az utazás. Persze az első napokban alig mertünk megszólalni, de aztán belejöttünk. Partnereink türelmesek voltak, segítettek, a kiejtésünk is sokat javult.

A francia csoport áprilisban viszonzotta a látogatást. Már tudtuk, hogy jól fog sikerülni, hiszen tanáraink nagyon jó programot állítottak össze, a két csoport pedig már barátként várta a találkozást. A családi és szabadidős programokat is úgy hangoltuk össze, hogy minél többen együtt legyünk. Vendégeink hálásak voltak a fáradozásunkért. Nagyon tetszettek nekik a kirándulások, érdekesnek találták az itteni életet. Jól sikerültek az esti és hétfői programok is, mint a Pécskő úti bográcsozás, a karaoke party.

A búcsúzás nagyon nehezünkre esett, többen nem akartak hazamenni, még egy kis sírás is volt. Azzal vi-

gasztaltuk magunkat, hogy nyáron úgymé találkozunk: ők azt tervezték, hogy jönnek a Sziget-fesztiválra, mi pedig, hogy újra kiutazunk Pontarlier-be.

Ez nekem sikerült is, mert a partnerem, Lucie meghívására júliusban ismét kint töltöttem egy hetet! Természetesen a francia csoport többi tagjával is találkoztam, és nagyon jól éreztük magunkat. Úgy érzem, örökre szóló barátságokat kötöttünk, most e-mailben és msn-en tartjuk a kapcsolatot. Aztán megint meglátogatjuk egymást.

Nagyon örülök, hogy részt vehettem a francia csereben, és úgy gondolom, hogy az egész csoport nevében is mondhatom, nagyon szerencsések vagyunk, mert különösen jól sikerült csere volt. Sokat jelentett nemcsak a francia tanároknak is, hanem az élményeknek is, mert csodálatos élményekben volt részünk.

Ezúton is köszönjük Dembrovszky Zsuzsanna és Bagyinszki Boglárka tanárnőknak, dr. Engelberth István tanár úrnak és a francia tanároknak is, hogy megszervezték ezt a cserét, amely nagyon sokat jelentett és jelent számunkra.

„A Diadalív árnyékában” (Kirándulás Párizsban)

Árpád Sándor

A hagyományosnak is mondható őszi tantestületi kirándulásra 2005. november első napjaiban került sor, a CIAO-2000 Kft utazási iroda szervezésében. A cél ezúttal Párizs főbb nevezetességeinek megtekintése volt.

A tantestület (néhányan családtagjaikkal) november 3-án a kora hajnali órákban indult el, és mire megvirradt már Ausztriában róttuk az

ben adatgazdag történeti, kulturális áttekintést kaptunk Ausztria nevezetességeiről, Bea, az idegenvezető jóvoltából. Két-három óránként volt pihenő, az autópályák melletti elegáns és csillogó tisztaságú éttermekben, büfékben frissítettük fel magunkat. Az idő is nagyon kellemes volt. Átlépve a német határt változatos tájakon át vezetett az út, az Alpok vidékét szelidebb, dombosabb táj váltotta fel. Az esti órákban elértük az első tranzitszállást már Franciaországban, a német határ közelében. Innen egy „rövid” éjszaka után hajnali 5 óra tájban indultunk úti célunk, Párizs felé.

Szelíd, „kellemesen” zöld területeken vezettek a kitűnő minőségű autópályák, és a kora délutáni órákban értük el a francia főváros térségét, és a távolban már megpillantottuk az Eiffel-torony tetejét.

Beérve a város központjába elsőként a Notre-Dame katedrálisat tekinthettük meg. A templom előtti téren nyüzsgöttek a turisták, és az első szuveníreket is megvehettük. A templom belseje középkort idéző hangulatot árasztott.

Az első élmények után a belváros néhány nevezetességének megtekintése következett. A Diadalív tetejéről szinte szétte-

rült előttünk a város, kirajzolódott a jól tervezett és épített metropolisz képe. Az idegenvezetőnk sok információval tette még érdekesebbé a soron következő látnivalókat (Városháza, Invalidusok temploma, Napoleon sírja, Hadtörténeti Múzeum). A kulturális program után este könnyű francia vacsora várta a csoportot, majd a külvárosi szállásra indultunk.

Másnap két különlegesség jelentett nagy élményt. Rövid várakozás után felmentünk a város jelképét is jelentő Eiffel-toronyba, és a legfelső szintről széttekintve Párizs még teljesebb panorámája bontakozott ki szemünk előtt. Sajnos viszonylag kevés időt tölthetünk a Louvreban, de legszebb kincseit (pl. a Mona

Lisa) így is megcsodálhattuk.

Már az Eiffel-torony tetejéről nézve is megkapó látványt nyújtott a Sacre Coeur. Mikor a közelébe értünk a templomból apácák gyönyörű éneke hallatszott, a templombelső sajátos atmoszférája igazán elragadó volt. A napot egy „inyencség” zárta: egy kis sétahajózás a Szajján a szépen kivilágított Eiffel-torony alatt.

Városnéző utunk utolsó állomása Versailles volt. A negyedik nap délelőttjén látogattuk meg XIV. Lajos, a Napkirály pompás rezidenciáját. A kastély egy része ugyan nem látogatható, de a látottak így is plasztikus képet adtak az épületről. A belső termek után a tágas, szépen gondozott parkban folytattuk sétánkat. Eljutottunk a Trianon kastélyhoz is, amely számunkra egy szomorú történelmi esemény színhelye: itt írták alá az első világháborút lezáró békeszerződést Magyarországgal 1920. június 4-én.

A kora délutáni órákban indultunk vissza, immár hazafelé Párizsból. Útközben utolsóként a reimsi katedrálisat, az európai gótika talán legszebb alkotását néztük meg.

A visszaút fárasztó óráit a látottak nagyban enyhítették. Azt hiszem mindenki elmondhatta, hogy felejthetetlen élményekben volt része.

Kirándulás Aggteleken

Bagyinszki Boglárka tanárnő és jómagam „vezetésével” 2006 májusában háromnapos kiránduláson vettünk részt Aggteleken. Az Aggteleki-karszt „felderítésével” célunk az volt, hogy a földrajz és a biológia iránt fogékony, a természetet kedvelő diákok számára megmutassuk azt, amiről a „szürke hétköznapi” során csak a tanteremben esik szó, amit tankönyvi képeken, ábrákon, esetleg filmekben, fotókon láthatnak a diákok.

Azt hiszem, remek napokat töltött együtt kis csapatunk! Minden továbbirol beszéljenek a képek!

Dr. Engelberth István

A szállásunk Aggteleken – vidéki idill...

Bagyinszki tanárnő elkészítette, Zsófi „szakértő módon” ellenőrizte a péntek esti vacsorát...
Bográcsgulyás!

Tudáspróba a természetben

Ezek nem mi vagyunk...

A szombati estebédet mindenki magának készítette...

Utazások

Túrúztunk is...

... és megpihentünk az ördögszántáson

Bálint már tudja, hogy az Aggteleki-tó egy víznyelő eltömődésével keletkezett...

Edina ekkor még nem is sejtette, hogy egy víznyelő felé igyekszik...

Fáradtan... elhagyatva... reménytelenül... itt már végképpen elfogyott a sárgajelzés

Barlangtúra után - tanösvény előtt

Kis csapatunk... a képet Bagyinszki Boglárka tanárnő készítette

Aggtelek (2006. május 19-21.)

Kiss Edina
11. b

2006. május 19. zuhogott az eső... amint leszálltunk a buszról, és a távolsági buszmegálló felé vettük az irányt, nem tudtuk eldönteni, hogy a csomagjainkat fogniuk erősebben vagy pedig az esernyőt. Na, szép kis kirándulás lesz! Még el sem indultunk, és nem elég, hogy az idő sem kedvező, de még a cipőink is eláztak. Mikor hatalmas pocsoltyák kikerülése, átugrása (rosszabb esetben beleugrása) árán végre eljutottunk a távolsági buszmegállóba, a két tanár – dr. Engelberth István tanár úr és Bagyinszki Boglárka tanárnő – már vártak minket, és csak mosolyogtunk egymásra, hogy vajon ki ázott meg jobban.

Hosszú, de szórakoztató buszút után végre megérkeztünk Aggtelekre. A buszmegállótól alig pár métert kellett megtennünk a szállásig, ráadásul már az eső sem esett. Igazi, régies parasztházakban szálltunk meg, körülöttük frissen vágott fűvű udvar.

Épphogy lepakoltunk és felavattuk az ágyakat, máris vehettük elő túrafelszerelésünket, a mackónadrágokat, hátizsákokat és bakancsokat. Dél körül el is indultunk a Baradla tanösvény felé egy hosszú lépcsőn, majd egy magas szikla tetejére érkeztünk. Közben megismerhettük a tanárok segítségével a növény- és állatvilágot, a különböző földrajzi kőzeteket és a változások nyomait. Kilátók sorai mutatták be nekünk Aggteleket és környékét. A szántásra emlékeztető karmező (népies nevén az ördögszántás) mellett még egy víznyelőt is megfigyelhettünk, körülötte milliányi réti boglárkával és a nedves talajú területek jellegzetes növényi szintjének elhelyezkedésével. Túránk során szinte folyamatosan hallottuk a kakukk könnyen felis-

merhető hangját, sőt még egy szarvasmarhacsorda mellett is elhaladtunk.

A hosszú és fárasztó út után visszatértünk kis parasztházainkba, és rögtön el is kezdtük készíteni a vacsorát. A fűk fát aprítottak, a lányok pedig zöldséget pucoltak az udvaron szépen kiépített bográcshelyen. A tanárok megfőzték az eddigi legfinomabb bográcsost, így egy istálló fedele alatt a megfáradt társaság legalább kétszer teleszedte a tányérját. Vacsora után hangulatos beszélgetésbe kezdett kis csapatunk a tábornút körül, ahol mindenki elmondta véleményét a napi eseményekről.

Másnap utunkat a Baradla-barlang felé vettük, még egy kutya is végigkísért minket, amit Dezsőnek kereszteltünk el. A kiépített cseppkőbarlangban különféle nevekkel ellátott alakzatokat figyelhettünk meg, például a Csillagvizsgáló, Halszárító, Rómeó és Júlia és a legnagyobb terem az Őriások terme, ahol cseppkövek százai tárultak elénk. A cseppkövek nagy része vörös színű, de néhányat a réz-oxid zöldre festett. A barlang állatvilágának nagy részét a fehér színű, vak denevérek adják.

A barlangból kiérve a Tohonya-Kuriszlán tanösvényen folytattuk utunkat. A térkép szerint a sárga turistajelzést kellett követnünk. Egy idő után aztán rájöttünk, hogy márpedig a sárga jelzés nem vezet minket a jó útra. Segítség, eltévedtünk! De nem estünk pánikba, hiszen néhány kerülővel, patakon, szurdokerdőn át, hucul lovak társaságában visszataláltunk az eredeti útvonalra.

Parasztházaink ismét melegséggel fogadtak (már ahol volt kályha). Estére nyársalást terveztünk, így mindenki egy-egy fára szúrt szalonnával leült a tűz mellé.

Utolsó nap vetélkedőn vettünk részt a víznyelőnél, mellyel a tanárok szerették volna felmérni, hogy mennyit is tanultunk az elmúlt napok alatt. Sikeresen levizsgáztunk, majd szétosztottuk a maradék bográcsost és elindultunk a busz felé...

„Olvasó”-tábor

Alt Petronella
11. d

Radics Máté
9. d

Mikecz Estilla
9. d

Olvasótábor... Akárki meghallja ezt a szót, elgondolkodik, hogy mit jelenthet... „Egy olyan tábor amiben olvasnak reggeltől estig?! Biztos sok könyvmoly „vetemedik arra”, hogy egy ilyen táborban részt vegyen, unalmas az egész!” Gondolja mindenki, aki még

nem volt részese ennek a valaminek. (Nem írhatjuk azt, hogy tábor, mert annál sokkal több!)) Akit csak egy kicsit is érdekel az irodalom, a versek, a haza, annak szeretettel ajánljuk.

vannak vidékek gyönyörű
tájak ahol a keserű
számban édessé ízesül
vannak vidékek legbelül
szavak sarjadnak rétjein
gyopárként sziklás bércein
szavak kapaszkodnak szavak
véremmel rokon a patak
szívemmel rokon a patak
szívemben csörgedez csobog
télen hogy védjem befagyok
páncélom alatt cincogat
jeget-pengető hangokat
tavaszok nyarak őszeim
maradékaim s őseim
vannak vidékek viselem
akár a bőrt a testemen
meggyötörtén is gyönyörű
tájak ahol a keserű
számban édessé ízesül
vannak vidékek legbelül

/Kányádi Sándor Előhang/

Az olvasótábor talán ezzel a verssel érthető meg legjobban. Itt, ezeken a tájakon barangolunk. Bár esténként csobbanunk egyet a Balatonban, és egy-egy városnézés sem maradhat ki. Csak azért, hogy ezt a valamit tábornak nevezhessünk, ne pedig egy „csodálatos felfedezésnek”. A táborban olyan emberekkel ismerkedhetsz meg, akik talán nagy hatással lesznek a további életedre, gondolkodásodra. Megismerheted az igazi emberi értékeket, valamint a határon túli magyarok gondolkodását hazájukról, Magyarországról.

Ez a két hét sok mindenre megtanított bennünket: Mít jelent magyarnak lenni? Hogyan büszkéek arra mások, hogy magyarok? Mennyire művelik a magyar kultúrát határon innen és túl. Ebben a tíz napban annyi hasznos információval, felejthetetlen élménnyel, isme-

retséggel gazdagodtunk, mint a mostani világban akár 10 év alatt sem. Közlebb kerülünk ezekhez a gondolatokhoz, érzésekhez, mint a Szeretet, a Tolerancia és a Szolidaritás. Nagy szavak, amelyeknek jelentését ez a tábor segít megérteni, örökké a szívedbe zární. Ezek a szavak napjainkban sajnos felejtőben vannak, pedig nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy egy normális életet élhessünk. Ebben a táborban csodálatos emberek találkoznak (itt nem feltétlen magunkra gondolunk!); és együtt megszépítik egymás életét, mindennapjait.

Megismertük az emberek sokszínű életét, felfogását, és olyan barátokra tettünk talán szert, akiket soha, de soha nem fogunk elfelejteni.

Idén 1956-ról és annak eszméiről és mára való hatásáról szolt, illetve Bartók Béla élete és munkássága köré fonódott az Olvasótábor.

Ha valaki meglátja a programunkat, elszörnyed (mi is eképp cselekedtünk!), hogy „te jó ég mennyi min-

den van összesűrtve ebbe a majdnem két hétbe! Biztosan gyors a tempó, ki sem lehet bírni!” Nem! Igazából a programfüzet az csak a hivatalos rész, a látszat; ez még annál sokkal de sokkal színesebb és tömönyebb. (a szó pozitív értelmében!). Sokkal többet ad, mint amit várni lehet egy táborról.

Úgy tűnhet, hogy rébuszokban „beszélünk”, így kevésbé érthető az írásunk; de talán annak, aki nem ismeri ezt a tábort, érthetetlen és kusza. Igazából ezt a tábort nem lehet szavakkal leírni.

Amikor találkoznak az iskola folyosóján, és beszélgetés közben szóba kerül ez a tábor, mind a hármunk szemében valami csodálatos dolog jelenik meg. Talán a remény; remény afelé, hogy mégis valahol egybetartozik ez a nemzet. Hogy ez a tábor is egy kapocs, mellyel szorosabbra fűzzük a szálakat magyar s magyar közt. Hogy ezt a tábort kellőképpen a szívünkbe zártuk és nem felejtjük el soha.

